

BIOGRAFIE

MARGHERITA HACK

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

FIICA STELELOR

PERSONAJUL: MARGHERITA HACK

DATA NAȘTERII/MORȚII: Florența 12 iunie 1922, Trieste 29 iunie 2013

ȚARA DE ORIGINE: ITALIA

PERIOADA: secolele XX/XXI

REZUMAT: „Marga” a trăit la Florența, fiind o fetiță fericită, în ciuda faptului că Europa era zguduită de ravagiile războiului. Studia, făcea sport și avea idei antifasciste care riscau să-i compromită cariera școlară.

Margherita s-a înscris la Universitatea de Fizică, a devenit astronom și a făcut multe descoperiri. A fost director al Observatorului din Trieste. Iubea pisicile și a afirmat că toate ființele vii sunt copii ai stelelor.

CUVINTE CHEIE: stele, astrofizică, observator

GENUL: BIOGRAFIE

VARSTA: 5 - 6 ANI

AUTOR: Barbara Lachi

FIICA STELELOR

Micuța Margherita, căreia toată lumea îi spunea Marga, locuia la Florența împreună cu părinții ei, pe strada „Leonardo Ximenes, astronomo”, într-o căsuță cu o grădină în care plantaseră un brad care servea drept pom de Crăciun, mult prea mare pentru a putea sta în casă. Părinții ei vegetarieni și antifasciști îi transmiseseră dragostea pentru natură și animale, respectul pentru toate ființele vii. Tatăl ei își pierduse locul de muncă din cauza opiniilor sale antifasciste, iar mama ei era cea care avea grijă de familie.

Margherita era un copil fericit și plin de viață, hotărât și timid, fiind însă pătrunsă de o veselie contagioasă. Uneori se juca cu cerul în grădina de acasă, îl trecea pe deasupra capului, îl ținea pe umeri și apoi îl flutura de parcă ar fi fost inelele lui Saturn.

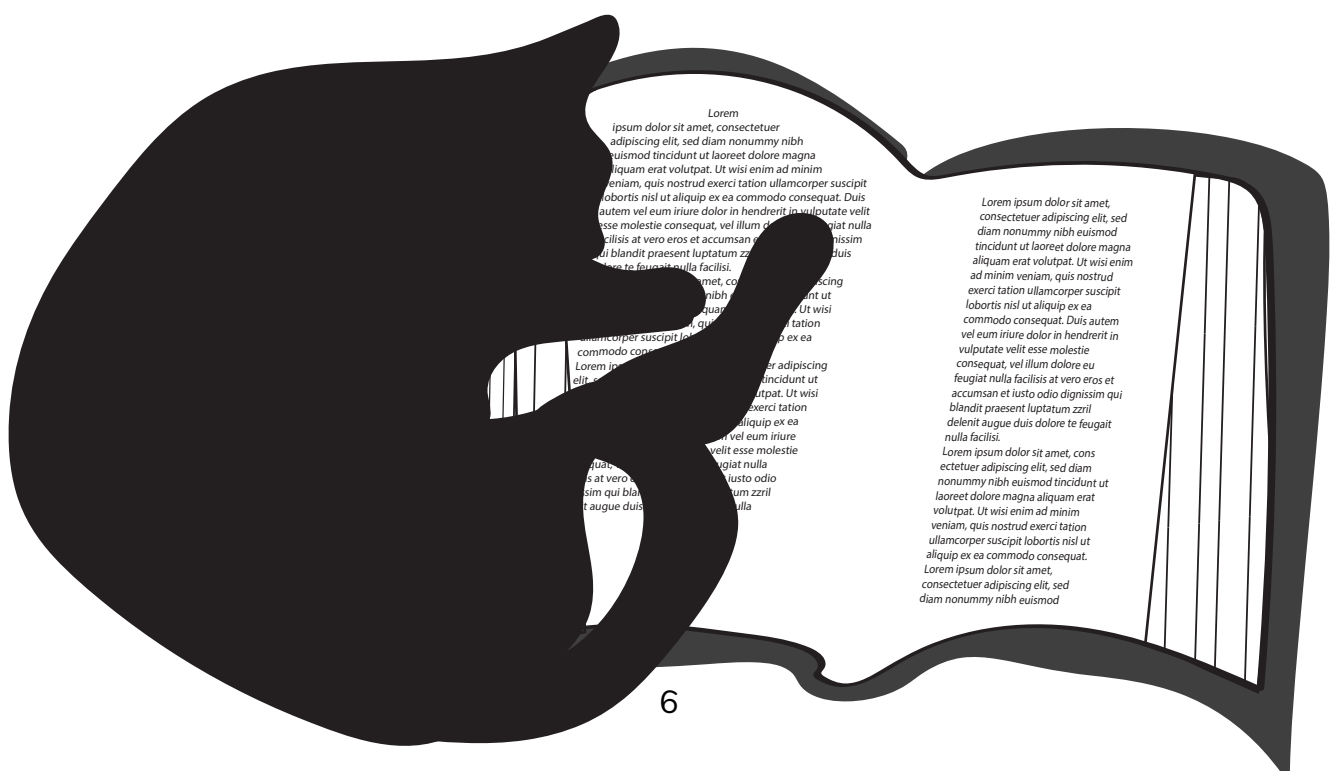

Lucrul pe care îl iubea cel mai mult, însă, era alergatul. Alerga cât de repede putea, în salturi mari, aproape zburând peste iarbă, cu părul lipit de frunte din cauza transpirației și cu gura larg deschisă într-un zâmbet, cu ochii albaștri larg deschiși ca și cum ar fi vrut să îmbrățișeze tot ce o înconjura. S-a cățărat pe copaci pentru a o vedea pe Florence, care stătea liniștită sub ea. Împreună cu tatăl ei mergea adesea în grădinile Bobolino. În timp ce el stătea să citească pe o bancă din apropiere, ea se urca în copaci și alerga pe gazon cu o veselie de nestăvilit. Uneori cădea, dar nu părea să se supere prea tare, se ridica imediat și se urca repede în alt copac.

Într-o zi, era singură și se juca cu mingea, lovind-o cu piciorul în adâncită în gânduri. Doi băieți și o fetiță s-au apropiat de ea, Margherita îi văzuse venind, dar se făcuse că nu observă. Copilul mai înalt a făcut un pas înainte și cu o voce blândă a întrebat: „Putem să ne jucăm cu tine?”. Margherita a zâmbit cu gura și cu ochii, aruncând mingea la picioarele ei ca răspuns și începând să alerge. „Eu sunt Aldo”, a strigat băiatul, aruncându-i mingea, „Eu sunt Margherita”, a răspuns ea în timp ce lovea mingea cu piciorul, aruncând-o spre ceilalți doi, care îi urmau. Pajiștea s-a umplut de râsete și strigăte de fericire. În fiecare zi Margherita mergea în grădină, așteptând să vină copiii, dar mai ales pe Aldo. Simțea că inima îi stătea în loc dacă acesta nu sosea și, de îndată ce îl vedea de departe, ofta tare și fericită și se grăbea să se joace. Cu toate acestea, Aldo a părăsit curând Florența într-o dimineață împreună cu familia sa, deoarece tatăl său fusese transferat în interes de serviciu. Margherita a simțit o strângere de inimă, un mic gol în interior, dar curând viața și-a reluat ritmul, Margherita s-a cufundat în studiile ei.

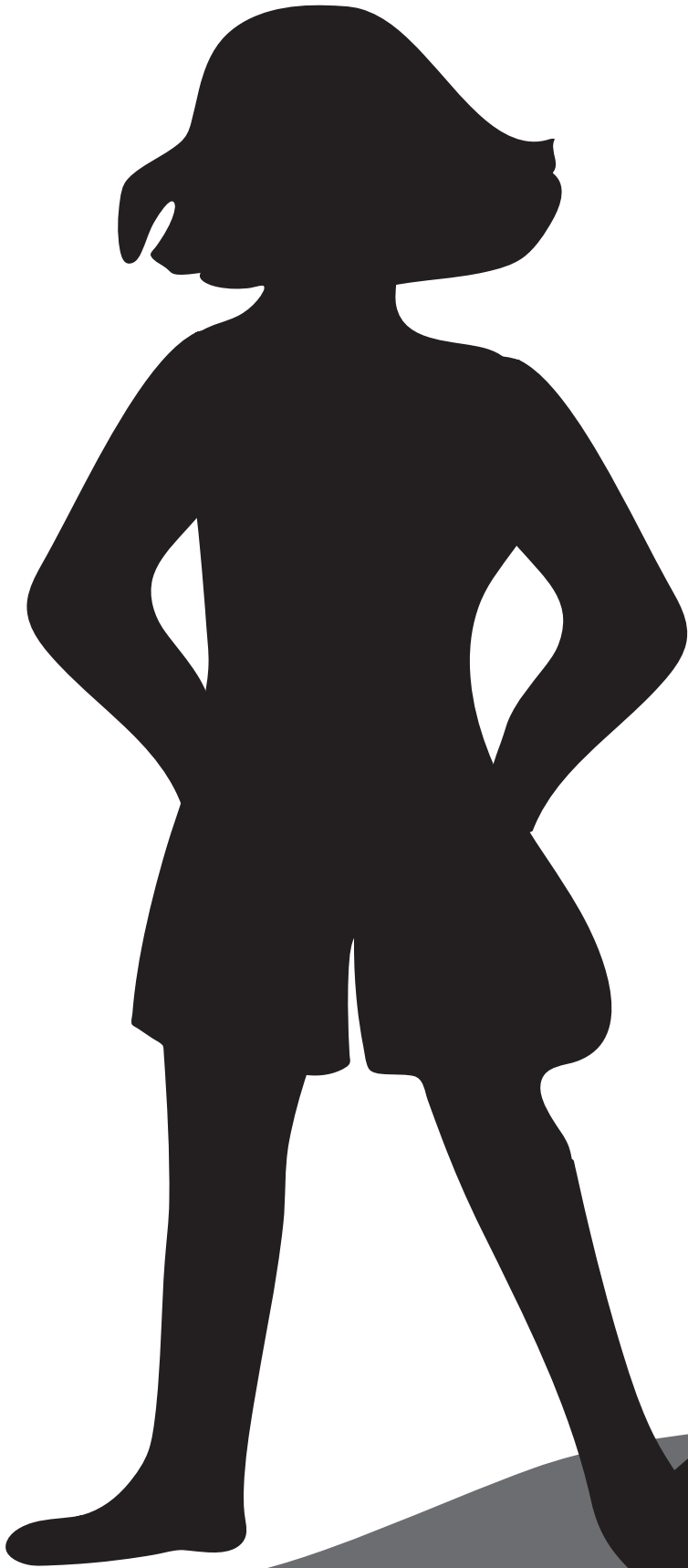

În anii regimului, elevii și școlarii participau la numeroase concursuri, chiar și Margherita, care iubea să alerge și să sară, așa că a participat și a câștigat. Câștigătorului jocurilor i se permitea să urce pe podium și să facă salutul fascist.

Margherita, care era foarte mândră de victoria sa, nu a vrut să renunțe la locul ei și, în timp ce se afla pe podium, a ridicat brațul, dar imediat ce a făcut-o, s-a simțit stupidă și vinovată: orgoliul aceluia moment o făcuse să uite de idealurile și principiile sale.

Cu toate acestea, când regimul din 1938 a proclamat legi rasiale care îi împiedicau pe evrei să lucreze și să meargă la școală, Margherita a fost orbită de furie și a început să își mobilizeze colegii de clasă cu privire la cât de meschine și nedrepte erau acele legi.

Profesorul care a fost chemat de acele strigăte a vrut ca Margherita să fie exmatriculată din școală, dar războiul a fost declarat și toată lumea a absolvit: chiar și Margherita, care a trebuit să decidă ce va face ca tânără adultă.

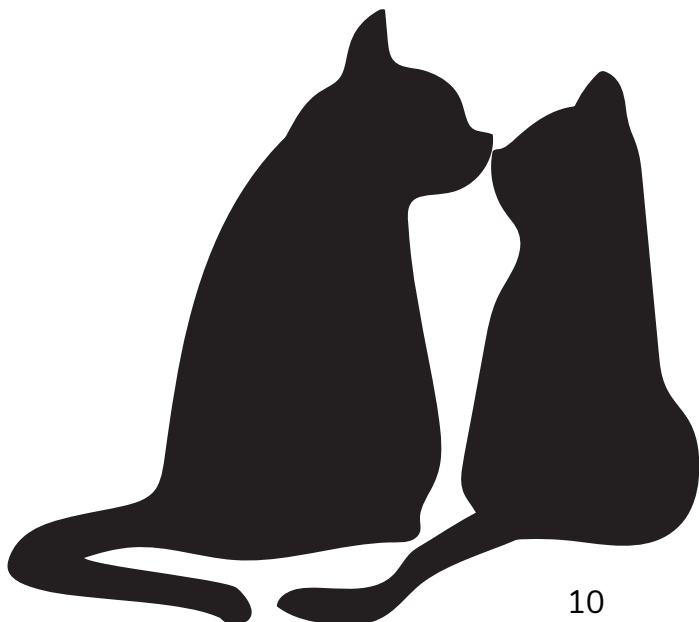

S-a înscris la facultatea de literatură, dar după doar o oră de curs, în care abia reușise să-și stăpânească căscatul de plictiseala, a plecat, dându-și seama că nu aceasta era calea ei. Una dintre prietenele ei apropiate se înscrișese la fizică și Margherita a decis să o urmeze.

Încă de la început subiectele i s-au părut interesante și a simțit în sfârșit că se afla la locul potrivit. Chiar și Cicino, pisica ei preferată, părea să fie de acord și, ghemuită în poala ei sau cu cărțile deschise, o ajuta să învețe.

Între timp, războiul făcea ravagii și, în curând, a apărut o criză de alimente, în timp ce bombele cădeau, distrugând case, poduri și drumuri în acest proces.

Într-o zi, când trecuseră zece ani de când îl văzuse ultima oară, Aldo s-a întors. Sentimentul care îi unise cândva părea acum îndepărtat: se certau de fiecare dată când se întâlneau și fiecare subiect era o sursă de dezacord. Margherita se întâlnise cu prietenii ei în Piazzale Michelangelo. Aldo sosise primul. Margherita îl văzuse; de departe încă semăna cu băiatul înalt care îi făcuse inima să bată.

Războiul se sfârșea, germanii începuseră să se retragă, distrugând drumuri și poduri pentru ca Aliații să nu-i poată urmări. Florența s-a trezit printre dărâmături. Doar Ponte Vecchio fusese salvat. Pe bicicletă, Margherita a străbătut orașul său devenit de nerecunoscut, la fel ca inimile oamenilor din jurul ei.

Dar războiul se terminase și viața își reluase cursul. Aldo și Margherita s-au căsătorit, iar ea a putut în sfârșit să absolute astronomia. Margherita a trebuit să schimbe orașele, mutându-se la Milano și apoi la Trieste, câștigând concursuri și burse care au dus-o în Rusia și în Statele Unite, la Paris și la Utrecht, în Olanda, unde talentul și descoperirile sale au fost recunoscute și apreciate.

Cu ochii ei albaștri și curioși, scruta cerul și mai ales stelele, descoperindu-le secretele. Își petrecea ore, zile întregi în spatele telescopului, observând fiecare puls, strălucire sau semnal. Prin intermediul luminii, stelele își spuneau povestea lor, pe care Margherita știa să o asculte. A devenit șefa catedrei de astronomie din Trieste și directoarea observatorului, transformându-l într-un centru de interes internațional.

Cu Aldo însoțindu-o peste tot, și-au făcut o viață într-o vilă mică cu grădină, înconjurată de patru pisici: Celestino, Cicciolina, Jenny și Luna și un câine, Zacchi, și peste douăzeci și trei de mii de cărți, expuse nu numai în biblioteci, ci și pe mese, scaune și deasupra canapelelor, în baie și în bucătărie. Timpul a trecut repede fără ca Marga să observe, chiar dacă aspectul ei exterior era acum cel al unei doamne în vârstă de optzeci de ani, în interior a continuat să fie tânără și s-a înconjurat de oameni tineri, susținându-i și încurajându-i în studiile lor, pentru că tinerii sunt viitorul în care Marga nu a încetat niciodată să creadă.

A murit la 29 iunie 2013, dar ochii și inima ei nu au încetat niciodată să privească stelele.

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

Tot conținutul este licențiat sub CC BY-NC-ND 4.0

Proiectul STORIAS este co-finanțat prin programul ERASMUS al Uniunii Europene. Conținutul său reflectă punctele de vedere ale autorilor, iar Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru orice utilizare a informațiilor din acestea.

(Cod proiect: 2021-1-FR01-KA220-SCH-000029483).